

La Marxa de la Sal catalana

La caminada contra els peatges liderada pel veí d'Anglès Josep Casadellà arriba a Mataró

La comitiva que vol anar fins a Barcelona ja és de tres persones i recull múltiples mostres de suport

Josep Casadellà i la resta dels seus acompanyants en la marxa contra els peatges, ahir al migdia, arribant al terme municipal de Canet. Foto: QUIM PUIG.

L'any 1930, Mohandas Gandhi va recórrer 300 quilòmetres a peu fins a la costa de l'oceà Índic. Va entrar a l'aigua i en va sortir amb una mica de sal. Era un clar gest de desafiament a l'imperi britànic, que imposava un impost sobre la sal i els prohibia recollir-la a ells mateixos. Aquell gest va ser imitat per milers de persones arreu del país. L'imperi va detenir 60.000 persones, però les va haver d'alliberar, va haver d'abolir l'impost i va reconèixer el dret dels indis sobre la sal.

“Aquesta és la Marxa de la Sal catalana”, comentava Josep Casadellà ahir en un moment de la caminada que el porta d'Anglès –d'on va sortir dimarts– fins a la seu d'Abertis a Barcelona –on espera arribar demà a les onze del matí–. En Josep també arribarà al mar. De fet, ahir ja va caminar gairebé tot el dia en paral·lel a la costa. Però no vol sal. Vol poder anar d'Anglès a Barcelona sense pagar peatges. Un gest de desafiament, com el del 1930, però en aquest cas contra el pagament de les autopistes que també imposa “un imperi”.

En Josep va sortir dimarts d'Anglès sol. I va fer nit a Tordera, on ja l'acompanyava la Marta Vilagran. Van dormir en una pensió que “algú” els va pagar. Ahir, de bon matí, a Tordera s'hi va afegir un tercer component, en Robert Garrigós: “Me n'he assabentat i he

vingut des de Cardedeu per l'autopista, no he pagat peatge, lògicament.”

A part de roba de recanvi i el telèfon, poca cosa més porten. Ni un cèntim. “El que és bonic és comptar amb l'ajuda de la gent”, explica en Josep. De bon matí van llançar un missatge a Twitter: “Ens aniria bé alguna crema liniment o similar al Trombocid.” I la resposta els va sorprendre: “A Malgrat ja ens n'havien portat quatre!”, exclamava en Josep. Una mica més tard, a Calella, els van convidar a fer un cafè.

La iniciativa batejada al món 2.0 com “#Marxaforapeatges” està plena de simbolismes. I en conseqüència, tots els elements simbòlics prenen relleu. Deixant enrere Calella, fan un tram força llarg amb el mar a l'esquerra i la muntanya a la dreta. Fins que s'hi descobreix una estelada gegant. “Oh!”, exclamen tots tres. Uns metres més enllà, apareix un home, amb una senyera a la cintura, que els diu: “En aquest punt comença el terme municipal de Sant Pol, benvinguts.” És en Francesc Vivas, que els acompanyarà fins a l'altre extrem del terme. Aquesta rebuda és molt ben valorada: “Amb això sol, que et vénen i et fan un petó, ja en tens prou”, comenta la Marta.

Les mostres de suport són constants: clàxons sonant i crits de “Visca Catalunya!” o “No vull pagar!” es van

repetint en tot el trajecte. En Josep confessa que dimarts veia molt difícil complir el repte, però ara ja és diferent. Tot i dubtar que la concessionària el rebí: "Per mi, content de poder parlar amb algú d'Abertis, però ells no tenen res a dir, ho tenen tot lligat."

La Marxa de la Sal de Gandhi, emulada per en Josep, va suposar la recuperació dels drets sobre la sal. Però també va ser el pròleg de la independència de l'Índia.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 17-05-2012 Pàgina 8

-El Punt Avui. Edició Nacional 17-05-2012 Pàgina 33

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/1-territori/12-infraestructures/540776-la-marxa-de-la-sal-catalana.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss